

ЛЕМБЕРГ

МАМЦЮ, НУ НЕ ПЛАЧ

ОЛЕНА ЧЕРНІНЬКА

ЛЕМБЕРГ

МАМЦЮ, НУ НЕ ПЛАЧ

УДК 821.161.2-32
Ч 49

Олена Чернінька

Ч 49 Лемберг: мамцю, ну не плач [Текст] : коротка проза / Олена Чернінька. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 224 с.

ISBN 978-966-448-260-5

«Він — той, хто символізує собою покоління. Розумний, талановитий, сміливий. Цим хлопцем можна пишатися», — говорить про Лемберга один із військових. Лемберг і справді є представником нового покоління українців, для яких Україна — не просто слово, моральні цінності — не порожній звук, а життєвий принцип. І заради цього можна зважитись ризикнути життям. Це зробив Лемберг, це зробили хлопці й дівчата, які замість улюбленої роботи узяли до рук зброю, а родиною їм стали бойові побратими. Ті, хто пішли на війну добровольцями, схожі між собою. Тому хтось упізнає в цій книжці свого сина, чоловіка, брата... А як тепер жити саме їм — дружинам, мамам, найріднішим? Як долати щоденну тривогу і біль, який, здається, проникає в кожную клітину тіла? Олена Чернінька ділиться своїм досвідом мами Воїна, який на час написання цієї книжки — зниклий безвісти. Вона ділиться досвідом переживання, болю, переосмислення, пошуку сенсів, світла і віри.

У цій книжці, за словами авторки, немає жодного вигаданого слова. Лише відкрита правда, як відкрита рана. І велика віра в життя.

УДК 821.161.2-32

*Моєму синові Михайлу, на позивний Лемберг,
його побратимові Володі, на позивний Банан,
усім добровольцям, які пішли захищати Україну
в загарбницькій війні з росією,
а також їхнім рідним...*

© Олена Чернінька, текст, 2024
© Анастасія Старко, обкладинка, 2024
© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-260-5

Усі права застережено

Мама виховувала воїна, а не сучку! Дій відповідно!

ЛЕМБЕРГ

***Що сталося б з нами, якби ми збагнули все,
що відбувається на фронті!***

ЕРІХ МАРІЯ РЕМАРК

Замість вступу^{*}

«Що таке Бахмут сьогодні?

Періодично читаєш новини і бачиш паніку. Всі говорять про оточення. Російські джерела пишуть про колосальні успіхи. Всі вдома весь час запитують, коли ж нас виводити будуть.

А наші як їздили дорогою в сам Бахмут, так і продовжують їздити. Великими зусиллями Збройні сили та інші формування продовжують тримати дорогу і далі.

Тим часом наша бригада продовжує тримати оборону самого міста. Кумедно чути від ворожих ЗМІ, що у нас тут гарнізон 10 тисяч людей. Тому що ти сам бачиш, якими силами і ціною тримаються вулиці й квартали Бахмута. І поки всі верещать у ЗМІ про зраду, хлопці просто мужньо тримають оборону. Стоять міцно, дають відсіч силам ворога, який, буває, хвилиною за хвилиною пре, як рій. Перебігаючи від хатки до хатки. Точніше, від того, що залишилось від хат.

^{*} Тут і далі цитати Лемберга передано в авторському варіанті (прим. ред.).

То що ж таке Бахмут сьогодні?

Бахмут — це не фортеця.

Бахмут — це місце, де люди зі сталевими яйцями любою ціною тримають бій. Коли ти бачиш, як на позиції усі 300, але в тому стані вони продовжують тримати оборону і відбивати атаки ворога, який вже підійшов до них на 10 метрів. А союзних сил поруч немає.

Бахмут — це місце, де водії їдуть на евак, розуміючи, що кожна поїздка, з великою ймовірністю, в один кінець.

Бахмут — це місце, де хлопці вже не можуть йти вперед, бо виснажені, але коли чують, що наші ще не “відкотилися”, то все одно встають і пробують пробитись ближче, щоб прикрити своїх.

Бахмут — це і місце зради. Коли ти чуєш, що пришлють підкріплення з великої землі, але більшість з того підкріплення пішли у відказ, і до тебе доїхала лише мала група.

Бахмут — це місце повної переваги ворога в артилерії. А наші все одно просуваються під артобгнем.

Бахмут — це місце страху. Коли ти сидиш із 300-ми у підвалі і не можеш їх винести, бо артобстріл і будинок над тобою просто розбирають. А ворог поруч і влюбий момент може піти на зачистку, і закидати вас у підвалі гранатами.

Бахмут — це місце хоробрості. Хто б що не казав, але хоробрість — це не відсутність страху. Хоробрість — це розуміння того, що є речі, важливіші за твій власний страх.

Бахмут — це місце покинутих тварин. Для цих людей, які їх залишили, буде окреме місце у котлі. Я дуже люблю тварин, і мені важко бачити покинутих доглянутих тварин, які зараз борються за своє виживання.

Бахмут — це місце смерті. І нехай не так багато наших помирає фізично. Але ти бачиш людей, які більшою чи меншою мірою помирають усередині. Більшість солдатів уже не повернеться з цієї війни настільки живими, як були до неї.

Бахмут — це місце життя. Незважаючи на все, люди продовжують жити і жартувати. Де в одній кімнаті борються за життя пораненого, а в іншій кітка народжує кошенят.

Бахмут — це місце мрій. Бо кожен мріє про своє. Хтось хоче просто обійняти своїх рідних. Хтось хоче за довгий час нарешті сісти на білий звичайний унітаз чи просто прийняти повну ванну гарячої води.

Бахмут — це люди і сукупність усіх людських почуттів та емоцій. Місце як кращих, так і гірших людських проявів.

Люди стоять. Потрішки доводиться відходити, але тримаються. Ми розуміємо, що треба триматись і чекати контрдії основних сил, які накопичують. І будемо чекати. Протримаємось, прорвемось. Іншого варіанту немає. Віримо в контрудар наших у найближчий можливий час.

Бахмут — це та пригода, що залишиться з нами до кінця наших днів».

(11.03.2023, Лемберг)